

Forfatter: Paludan-Müller, Frederik

Titel: BREV FRA: Paludan-Müller, Frederik (1860-06-04)

Citation: Paludan-Müller, Frederik: "BREV FRA: Paludan-Müller, Frederik (1860-06-04)", i *Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind*, J. Frimodts Forlag, s. 82. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991713-000-shoot-L0019917130000023.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn, d. 4. Juni 1860.

Kjære Moder!

Jeg skal i dette Brev see at give dig en saavidt mulig nøiagtig Beskrivelse af, hvad der foregik igaar ved Tante Henriettes Begravelse. Jeg antager, at det vil interessere dig at faae alt saa fuldstændigt som muligt, og vil derfor beflitte mig paa ikke at springe noget over. —

Jeg tog altsaa med Langes (Onkel L., Tante Louise og Julius) igaar med Morgentoget til Sorø. Tilligemed os afgik en Mængde af Cæcilia Foreningens Medlemmer, der om Eftermiddagen vilde give en Kirkeconcert. Vi ankom til Banegaarden ved Sorø i et øsende Regnvejr, og maatte formelig røve en Vogn, da alt i Forvejen var optaget af den nævnte Forening. Ogsaa Hotellet, hvor vi skulde samles, var optaget; men Onkel Frits, der var taget derned om Løverdagen, havde skaffet et andet Locale. Her samledes vi nu efterhaanden, saa mange som var tagne fra Kjbhn. Der var foruden Onkel Frits og os, Borchs, som var komne fra Ribe, Pedersens (eller nok rettere Fru Adolfine P.), Carl Lunding, 3 Mænd af Etatsr. Friderichsens Familie med deres Koner. Kisten var bleven ført til Sorø Natten iforveien. Veiret klarede op, og Julius, C. Lunding og jeg gik ud i Byen at se os om. Kl. 12½ gik vi alle op i Kirken, hvor Kisten var bragt hen. Der sluttede sig til Ligfølget Ingemann, Etatsraad Povelsen, Professor A. Rothe (der var meget syg), Etatsr. Leuning, Maleren Harder og en Søofficer, som jeg ikke kjendte. Dr. Zeuthen holdt nu Talen. Han havde aldrig seet den afdøde, men der var undertiden uden Navn sendt ham Penge til en fattig Kone der i Byen. s. 83 Han havde erfaret, at de hidrørte fra den Afdøde. Dette vidnede om en trofast Kjærlighed; men det, der gjorde Kjærligheden til Mennesker trofast, maatte være Kjærligheden til Gud, den Kjærlighed, der grunder sig paa, ikke at vi elskede Gud, men at han elskede os først, og at vi hos ham i Jesu Navn finde Barmhertighed og Syndsforladelse. Og saaledes havde han ogsaa hørt, at det forholdt sig med den Afdøde; at i hendes senere Tid hvert Aar for hende havde været et Skridt længere frem mod Guds Rige. Hun var nu i de Forklaredes Tal og ikke tabt for hendes Kjære, et Gjensyn var vist. — Dette var Indholdet af Talen, der jo var smukt og sandt og ikke sagde andet, end hvad Taleren vidste. Men den blev ikke godt holdt. — Derpaa blev Kisten baaren ud paa Kirkegaarden af os 3 Unge og Etr. Friderichsens 3 Slægtinge (hvis Navn jeg ikke kjender). Ved Indgangen til Kirkegaarden lagde Tante Carithe (sic) din Krands paa Kisten. — Ved Jordspaaastelsen sagde Dr. Zeuthen et Par Ord, som jeg ikke forstod. — Derfra gik vi tilbage til Huset. Frk. Thorballe blev og plantede nogle Blomster paa Graven. — Stedet husker jeg ikke nøie, det var naturligvis ved Siden af Tante Borchs Grav. — Vi spiste derefter sammen til Middag tilligemed Ingemann, Harder, Dr. Zeuthen. Ved Bordet holdt Onkel Frits den egentlige Mindetale. — Hendes Minde var ikke forbi med hendes Gravlæggelse, men her ville vi samle i eet Billede, hvad hun havde været. — Han mindede om hendes rige Begavelse, ogsaa hendes skønne Sang, hvormed hun havde glædet saa mange — hendes bestandige Ungdom og Friskhed i Aanden, hvorledes hun utrætteligt higede efter Indsigt og Kundskab — endelig hendes rige, ja store Hjerte, som altid var aabent især for Trængende og Bedrøvede. — Hendes Minde skulde leve i vore Hjerter. — Naturligviis var denne Tale meget smukkere, s. 84 end jeg kan gjengive den, den afbrødes især i Begyndelsen meget af indre Bevægelse. — Ingemann bad om, at forbinde hendes Erindring med Mindet om Sorø, et Sted hun havde elsket saa høit. Endelig takkede Onkel Frits de tilstedeværende og hendes Mands Familie, der uanmodet havde vist hende den sidste Ære ved at bære hende til Kirkegaarden. —

Efter Bordet spredtes vi ad, vi 3 Unge gik ud at spadserere og derpaa ind i Kirken til Koncerten, hvis Indhold passede forunderligt godt til, hvad der var foretaget om Formiddagen. Kl. 8½ tog vi hjem.

Her har du en temmelig nøiagtig Beretning om det Forefaldne. Ellers er her intet at bemærke. Hilsen til dig og Fader fra Ingemann. Hils alle kjærligst og skriv snart til

Din Søn.

Om Paludan-Müllers Stilling til Døden se iøvrigt Forf.: »Paludan-Müller og Martensen«, S. 64—93.